

2. Je zlučiteľné s právom EÚ, ak dánsky súd v spore medzi zamestnancom a súkromným zamestnávateľom, ktorý sa týka vyplatenia odstupného, ktoré zamestnávateľ podľa vnútroštátnej právnej úpravy opísanej v prvej otázke nie je povinný vyplatiť, ale tento výsledok nie je zlučiteľný so všeobecnou zásadou práva EÚ zakazujúcou diskrimináciu na základe veku, vyváži túto zásadu a jej priamy účinok so zásadou právnej istoty a súvisiacou zásadou ochrany legitímnych očakávaní a po tomto vyvážení dospeje k záveru, že zásada právnej istoty musí mať prednosť pred zásadou zákazu diskriminácie na základe veku, v dôsledku čoho zamestnávateľ podľa vnútroštátnej právnej úpravy nie je povinný vyplatiť odstupné? Vnútroštátny súd tiež žiada o usmernenie, pokiaľ ide o to, či skutočnosť, že zamestnanec môže – v závislosti od okolností – žiadať od štátu náhradu škody v dôsledku nezlučiteľnosti dánskych právnych predpisov s právom EÚ, má vplyv na otázku, či také vyváženie prichádza do úvahy.

Odvolanie podané 25. septembra 2014: Zweckverband Tierkörperbeseitigung in Rheinland-Pfalz, im Saarland, im Rheingau-Taunus-Kreis und im Landkreis Limburg-Weilburg proti rozsudku Všeobecného súdu (piata komora) zo 16. júla 2014 vo veci T-309/12, Zweckverband Tierkörperbeseitigung in Rheinland-Pfalz, im Saarland, im Rheingau-Taunus-Kreis und im Landkreis Limburg-Weilburg/Európska komisia

(Vec C-447/14 P)

(2014/C 421/35)

Jazyk konania: nemčina

Účastníci konania

Odvolaťka: Zweckverband Tierkörperbeseitigung in Rheinland-Pfalz, im Saarland, im Rheingau-Taunus-Kreis und im Landkreis Limburg-Weilburg (v zastúpení: A. Kerkmann, advokátka)

Ďalší účastníci konania: Európska komisia, Saria Bio-Industries AG & Co. KG, SecAnim GmbH, Knochen-und Fett-Union GmbH (KFU)

Návrhy odvolateľky

Odvolaťka navrhuje, aby Súdny dvor:

- zrušil rozsudok Všeobecného súdu vo veci T-309/12, Zweckverband Tierkörperbeseitigung/Komisia⁽¹⁾ a ak sa domnieva, že má k dispozícii všetky nevyhnutné skutočnosti, aby rozhodol v spore vo veci samej, zrušil rozhodnutie Komisie z 25. apríla 2012 C (2012) 2557 final o štátnej pomoci SA.25051 (C-19/10, ex NN 23/10), ktorú Nemecko poskytlo v prospech Zweckverband Tierkörperbeseitigung in Rheinland Pfalz, im Saarland, im Rheingau Taunus Kreis und im Landkreis Limburg Weilburg a zaviazal Komisiu na náhradu všetkých trov konania spojených s odvolacím konaním a s konaním pred Všeobecným súdom,
- subsidiárne zrušil napadnutý rozsudok a vrátil vec Všeobecnému súdu, aby rozhodol vo veci samej, ako aj o trovách konania.

Odvolacie dôvody a hlavné tvrdenia

Na podporu svojho odvolania uvádza odvolateľka predovšetkým nasledujúce odvolacie dôvody.

Všeobecný súd nesprávne označil financovanie dodatočných kapacít príspevkami členov odvolateľky za štátnu pomoc domnievajúc sa, že odvolateľka musí byť vzhľadom na činnosti týkajúce sa zachovania kapacitných rezerv v prípade epizootickej nákazy na území, ktoré spadá do jej právomoci, označená za podnik v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ. Je pravda, že Všeobecný súd vychádza zo správneho predpokladu, že činnosti uskutočnené v rámci výkonu právomoci orgánu verejnej moci nemajú ekonomický charakter, ktorý by odôvodňoval uplatnenie pravidiel hospodárskej súťaže ZFEÚ. Všeobecný súd tiež správne zdôrazňuje, že nevyhnutné preskúmať osobitne každú činnosť odvolateľky, aby sa preverilo, či mohla konať v postavení orgánu verejnej moci. Nesprávne však prišiel k záveru, že zachovanie kapacitných rezerv v prípade epizootickej nákazy sa neuskutočňuje v rámci výkonu právomoci orgánu verejnej moci, ale predstavuje ekonomickú činnosť, ktorá označuje odvolateľku ako takú za podnik.

Okrem toho Všeobecný súd porušil povinnosť odôvodnenia svojich rozsudkov keď konštatoval, že odvolateľka nemala zo zachovaním dodatočných kapacít čisté náklady. Navyše nepreskúmal dôkazy žalobkyne, ktoré preukazujú vylúčenie krížového subvencovania ekonomických činností príspevkami.

V rozpore s názorom Všeobecného súdu predstavuje zachovanie kapacitných rezerv v prípade epizootickej nákazy, vrátane jej organizácie a financovania odvolateľkou, službu všeobecného hospodárskeho záujmu (SVHZ). Z toho vyplýva, že napadnutý rozsudok porušuje článok 106 ods. 2 ZFEÚ a článok 107 ods. 1 ZFEÚ.

Okrem toho Všeobecný súd porušil aj článok 107 ods. 1 ZFEÚ keď konštatoval na jednej strane zvýhodnenie odvolateľky vzhľadom na skutočnosť, že podmienky rozsudku Súdneho dvora Altmark⁽²⁾ neboli splnené a na strane druhej, že príspevky použité na sanáciu kontaminovaných lokalít predstavujú pomoc.

Navyše Všeobecný súd porušil článok 106 ods. 2 ZFEÚ keď konštatoval, že odvolateľka sa nemohla odvolávať na dôvod založený na porušení článku 106 ods. 2 ZFEÚ bez toho, aby spochybnila rámec Komisie o SVHZ.

⁽¹⁾ EU:T:2014:676.

⁽²⁾ Rozsudok Altmark, C-280/00, EU:C:2003:415.